

[**Ministeren for handel, industri og søfart.**] en sådan stand, at den nødvendige tekniske undersøgelse kunne foretages, var dette ikke muligt. Fra dansk side drøftede man sagen med Englands og USAs repræsentanter, men det var, som sagen forelå, ikke muligt at komme længere, og især ikke da det i virkeligheden kun var nævnte konferencens opgave at finde frem til et egnet alarmsignal for den radiotelefoniske nødtjeneste. Først når et sådant signal er fundet og er blevet godkendt af en international radiokonference — den næste finder først sted i 1952 —, kan der blive tale om at godkende forskellige apparatkonstruktioner, som virker for signalet.

Det ærede medlem har endvidere forespurgt, om jeg finder det antageligt, at opfindelsen bedømmes bl. a. også af et medlem af konferencen for sikkerhed til søs, som selv fremstiller autoalarmapparater.

Nej, det gør jeg ikke, og jeg kan oplyse det ærede medlem om, at den nævnte opfindelse ikke på noget tidspunkt har været forelagt endsiige er blevet bedømt af den danske delegation til konferencen i London i 1948 vedrørende sikkerheden på søen, lige så lidt som opfindelsen har været forelagt den for tiden arbejdende kommission vedrørende sikkerheden til søs.

Kjældgaard: Jeg takker for den højtærede ministers redegørelse, men jeg vil straks sige, at jeg finder den ikke tilfredsstillende. Når jeg har rejst spørgsmålet, skal det ikke opfattes som en kritik af handelsministeriet og søfartsministeriet; meningen med at rejse spørgsmålet var at få fastslået, om man på kompetent sted i søfartsministeriet har været bekendt med betydningen af denne opfindelse, selvom den måske trængte til visse forbedringer og ændringer, eller om den konference, der skal godkende apparater af denne art, på lidet tiltalende måde har lagt sig hindrende i vejen for en udnyttelse af denne betydningsfulde opfindelse. Sagen er rejst af „Social-Demokraten“ og „B.T.“, og hvis disse to blade har ret i de påstande, de har fremført, forekommer den kritik, som de også har fremsat, mig berettiget, når man betænker, hvilket ansvarsfuldt og farligt arbejde vore sømænd udfører. Sømandens arbejde foregår under store afsavn, borte fra hjem, hustru og børn, og det mindste, han må kunne kræve til gengæld, må være, at samfundet giver ham den bedst mulige beskyttelse mod søens farer. Jeg ville på baggrund heraf

være den højtærede minister taknemlig, hvis ministeren ville give tilsagn om en undersøgelse af hele sagen. Jeg tror, alle parter vil være bedst tjent hermed.

Ministeren for handel, industri og søfart (Weikop): Det ærede medlem mente, at svaret ikke var tilfredsstillende, og spurgte, om man ikke havde næret interesse for opfindelsen. I mit svar tilkendegav jeg netop, hvilken interesse man havde vist for sagen i handelsministeriet, men de omstændigheder, jeg også omtalte, gjorde, at sagen ikke kunne komme frem for den pågældende konference. Jeg mener, at jeg i det meget udførlige svar, jeg har givet, egentlig har givet besked om den undersøgelse, man har foretaget af sagen i handelsministeriet. På den givne foranledning skal jeg dog gerne se på sagen endnu en gang, men jeg tror ikke, man kan komme til andet resultat.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Oluf Pedersen* til finansministeren.

Godkender ministeren departementets afgørelse af 17. februar d. å., hvorefter møbelhandler Carl Dahl, Aalborg, tvinges til at sælge forretningens gulvbelægning ved auktion?

Oluf Pedersen: Mit spørgsmål angår fortolkningen af loven om omsætningskat, der blev vedtaget i efteråret.

En møbelhandler i Aalborg blev af toldvæsenet afkrævet afgift både for gulvtæpper, som han havde i sin forretning til salg, og for tæpper, der var gulvbelægning i hans lokaler. Møbelhandleren protesterede imod det sidste, og såvidt jeg kan se, kommer de heller ikke ind under det, som i henhold til lovens § 1 er afgiftspligtigt. Møbelhandleren protesterede overfor Aalborg toldkammer i en skrivelse af 10. december 1950. Det hedder heri — med formandens tilladelse:

„Vi fremsender hermed vor protest mod den af toldvæsenet foretagne vurdering af vort butiksinventar (vor eneste gulvbelægning på betongulv...).“

Det blev i protesten oplyst, at tæpperne havde været brugt til dette formål i 15—20 år, at tæpperne aldrig havde været udbudt til salg, og at de heller aldrig ville blive udbudt til salg. Tæpperne er, hedder det i protesten, vor permanente gulvbelægning. Yderligere tilbød hr. Dahl, at såfremt toldvæsenet ville sikre sig imod, at tæpperne blev solgt, kunne de blive forsynet